Szakonyi Károly

Színház

Színészbüfé

– Hát ez lement. Nagy taps volt, mi? Vastaps. Főleg az utolsó jelenet!

– A kettősünk?

– Kettősünk?! Az egy monológ, amibe te belépsz. Remek voltam, mi?

– Brillíroztál! Nagyok voltunk!

– Voltunk?! Te, azzal az egyetlen mondatoddal?

– Na, de milyen mondattal?!

– Éppen ez az! Rosszkor mondtad.

– Dehogy mondtam rosszkor! Te nem tartottál szünetet.

– Nem vártad meg a végszót. Belevágtál.

– Ettől lett természetes.

– Nyavalyát természetes! Megzavartál. De szerencsére nem vették észre. Hja! remekeltem !

– Hát…

– Mi az, hogy hát?!

– Kicsit harsány voltál, azért voltam kénytelen közbevágni, mert nem jött volna ki a poén. Hogy mentsem a szitut.

– Te?! Hogy te mentsed?! Talán éppen hogy elrontsd! Majdnem megzavartad a figyelmüket! Azt az áhítatos csendet! A csendet, ahogy figyeltek?! Nem harsány voltam, hanem drámai.

– Túldrámáztad.

– Te meg örökösen azokkal az egymondatos szövegeiddel csinálsz direkt feltűnést. Hogy közbevágsz! Amikor nem is ott van a végszó! Mondom a darab csúcspontján a szövegemet, teljes átéléssel, dinamikával, erre te bejössz és szétvered! Sört kérek… és Unikumot!

– Sört. Én is. És Unikumot.

– Most sem bírod ki!

– Micsodát?

– Nem tudsz valami más rendelni?! Muszáj azt, amit én?!

– Bocsáss meg, de mindig ezt szoktam….

– Nézd, öregem, soha nem leszel boldog ember… boldog színész, ha nem elégszel meg a kis szerepekkel.

– Kérlek, én megelégszem. Ismerem a korlátaimat. Epizodista vagyok, és kész…

– Akkor ne akarj elém tolakodni.

– Mikor tolakszom én eléd?!

– Bejössz a monológomba, nem várod meg a végszót, bevágsz! A vacak mondatoddal!

– De amikor ott az jön!

– Már régen ki kellett volna húzni.

– Kihúzni?! A mondatomat?!

– Mert felesleges.

– Hogy lenne felesleges? Az adja a monológod értelmét!

– Azt én eljátszanám!

– Az egész darabban van öt mondatom…. És te ezt az egyet… a legfontosabbat….

– Semmi értelme. Csak megtöri a feszültséget. – Majd én fizetem. Hagyd csak…

– Nem, nem! Tessék csak felírni a számlámhoz.

– Mondom, hogy én fizetem! Nézd, én nem haragszom. Én csak a művészi hatásért mondom. Az a mondat nem kell…

– Hogy be se jöjjek?! Azt akarod?

– Akkor már fél kilenckor hazamehetsz.

– De én nem akarok hazamenni! Nekem az a mondat…

– Jó, hagyd, most úgysem lehet. Majd a felújító próbán, ősszel. Akkor majd meglátjuk. Szóval azt mondod, remek voltam? Az a csend a nézőtéren… és a felcsattanó taps… Mi? Na, igyunk, öregem!

Lélektan

– Péterfi! Maga! Jöjjön egy kicsit… Tíz perc szünet a többieknek, aztán folytatjuk a próbát!... Jöjjön, Péterfi, beszéljük meg ezt a figurát… Látom, valami nem egészen világos magának. Nézze. Ez egy államtitkár. Egy nemrég kinevezett államtitkár. Nős, családos, szép feleséggel…

– Amit Kincses Fanni játszik…

– Úgy van. Szóval, a feleség. Szép, kikapós. Ez a baj. A férjét állandó nyugtalanságban tartja.

– A férjet?

– Maga a férj.

– Aha. Csalja?

– Is. Maga rájön, de titkolja, nem lenne jó, ha mint újonnan kinevezett államtitkár, botrányba keveredne.

– Aha.

– Na, mármost! Ehhez nem csak szöveg kell, ezt el kell játszani. A magatartásán lehessen látni ezt a féltékenységet. De nem úgy, hogy dérrel-dúrral! Érti? Finoman. Meg kell keresni azokat az eszközöket, felhozni a lélek mélyéről, néha csak egy kézmozdulat vagy egy szemrebbenés… Egy othellói pillanat, kebelből… innen bentről, finoman, az hat legjobban, az átélés! A pszichológia. Az érzékeny átélés! Érti? Figyel rám? !…

– Igen, csak akkor hát…

– Mit akkor?! Mi nem világos?

– Hogy hát… Szóval, hogy akkor ragasszak bajuszt vagy ne ragasszak…